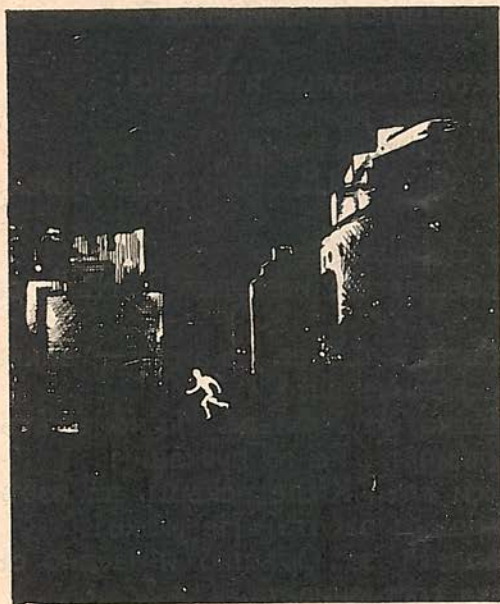

☆☆☆☆ СЪВЪТУЛКА ☆☆☆☆

Орѣшко тичаше, безъ да се спира. Страхъ го бѣше да го не стигнатъ. Той не познаваше града и вървѣше отъ улица въ улица, като се криеше, да не го видятъ стражаритѣ. Бѣше започнало да става тихо по улицитѣ. Най-сетне, съвсемъ изморенъ, Орѣшко се притули до една разрушена ограда и тамъ се сви. Цѣла нощъ треперя въ тънkitѣ си дрехи и едва призори заспа. Събудиха го виковете на деца и тихъ ревъ на животно. Наблизо две деца се караха и дърпаха две жълти котки. Когато по-добре се вгледа, Орѣшко се очуди. Това не бѣха котки, а дветѣ малки лъвчета отъ цирка.

„Децата сж ги откраднали!“ рече си Орѣшко, скочи и викна:

— Оставете лъвчетата, ей сега ще извикамъ стражаритѣ. — И грабна дветѣ лъвчета изъ ржцетѣ имъ. Децата се изплашиха и избѣгаха, а Орѣшко затича къмъ цирка и отъ далече чу сърдития гласъ на директора, който крещѣше на работницитѣ:

— Вие сте ги откраднали, вие сте ги продали, защото знаете че струватъ много пари.

Да ги намѣрите, иначе ще ви пребия!

Орѣшко се промъкна презъ навалицата и се изпрѣчи предъ директора съ лъвчетата на ржце. Всички се смаяха.

— Ти ли ги открадна? — крѣсна му директорътъ.

— Не азъ, а две деца ги бѣха откраднали и азъ имъ ги взехъ.

— Браво, Орѣшко, ти поправи грѣшката си и азъ пакъ те приемамъ въ цирка!

Скоро всички се научиха, че Орѣшко пакъ дошълъ. Чичо Чочо го прегърна. Орѣшка съ сълзи на очи радостно му стискаше ржката.